

Arrest

nr. 100 638 van 9 april 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 28 januari 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 december 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 maart 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2013.

Gehoord het verslag van toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. MOUBAX *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Angolese nationaliteit te bezitten, tot de bayombe-etnie te behoren en uit Necuto (provincie Cabinda) afkomstig te zijn. U verhuisde met uw ouders en uw twee zussen in 1993 naar Luanda. Jullie verbleven er in de Rua 11 de Novembro in de municipio Viana. Uw moeder overleed op 15 augustus 2001 aan een ziekte. In 2003 ging u een traditioneel huwelijk aan met een vrouw van Malange, L. D. S., waarmee u drie kinderen heeft. Ergens tussen 5 en 10 oktober 2006 vervoegde u het FLEC-FAC (Frente para a Libertação do Estado de Cabinda – Forças Armadas de Cabinda). U werd toetredend lid en nam deel aan vergaderingen bij de afgevaardigde, F. M. Op 3 december 2011 duidde

M. u aan om zijn functie als coördinator over te nemen, gezien hij van januari 2012 tot juni 2012 omwille van professionele redenen naar de provincie Zaire zou gaan. M. overhandigde u een map met alle gegevens (onder meer over de leden) betreffende het netwerk van FLEC-FAC in Luanda. Op 20 januari 2012 vond de eerste vergadering bij u thuis plaats, vervolgens vonden er maandelijks vergaderingen plaats. Op 1 juni 2012 was u de muren van uw badkamer aan het verven. U hoorde plots een geluid in de omgeving van uw woning. U ging kijken wat er aan de hand was en u zag twee agenten uw vader geboeid meevoeren. De politie zag u en riep dat u moest stoppen. U bent meteen over de muur gesprongen en u hebt meteen de benen genomen naar uw zus, A. M. U vertelde haar wat er was gebeurd. Uw zus ging poolshoogte nemen in uw woning. Bij haar terugkeer vertelde ze u dat uw vader, uw echtgenote en de map met gegevens over het netwerk van het FLEC-FAC in Luanda was meegenomen. Op 15 juni 2012 werd uw echtgenote voorwaardelijk vrijgelaten. Ze diende zich iedere maandag aan te bieden in de politie-eenheid van Cazenga. Bovendien diende zij haar medewerking te verlenen aan de politie. U werd er van beschuldigd een aanslag te hebben gepleegd op de veiligheid van de staat. Uw echtgenote werd vrijgelaten omdat zij niet van Cabinda afkomstig is, dit in tegenstelling tot uw vader die volgens zijn identiteitsdocumenten van Cabinda afkomstig bleek te zijn en bijgevolg als medeplichtig werd beschouwd. Op 18 juni 2012 bood uw echtgenote zich aan op het politiebureau. Zij had eten meegebracht voor uw vader, maar die bleek daar niet meer aanwezig te zijn. Twee dagen nadien, op 21 juni 2012, werd het lijk van uw vader door burens ontdekt in de buurt van uw woning. Het lichaam droeg een stempel van de politie. Op 23 juni 2012 werd uw vader begraven. Al die tijd bleef u ondergedoken bij uw zus A. M. Uw schoonvader besloot uw vrouw en kinderen naar Malange te sturen. U heeft sedertdien geen nieuws over hen. Uw schoonbroer, J., organiseerde uw vlucht uit uw land van herkomst. Op 12 juli 2012 reisde u vanuit Luanda, onder begeleiding van een dame, T., per vliegtuig naar België, alwaar u 's anderendaags aankwam. U vroeg er op 13 juli 2012 asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een kopie van een Cédula Pessoal (afgeleverd in 1996) voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U baseert uw asielaanvraag op uw lidmaatschap van het FLEC-FAC. U wordt om deze reden als een bedreiging voor de veiligheid van de Angolese staat beschouwd. Uw echtgenote werd gearresteerd en uw vader werd omgebracht omwille van uw activiteiten voor het FLEC-FAC.

Vooreerst kunnen volgende ernstige bedenkingen worden geplaatst bij de door u ingeroepen vervolgingsfeiten.

Met betrekking tot het overlijden van uw vader kunnen volgende vaststellingen worden gemaakt. U beweerde dat uw vader op 1 juni 2012 werd gearresteerd en zijn lichaam op 21 juni 2012 werd gevonden (gehoorverslag, pp. 3, 12 en 13). U vermeldde dat het lichaam van uw vader door burens werd gevonden in de buurt van jullie woning (gehoorverslag, p. 14). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd welke burens het lijk van uw vader dan wel vonden, wist u daar merkwaardig genoeg geen antwoord op te geven en stelde u dat uw zus met hen heeft gesproken (gehoorverslag, p. 14). Het is niet aannemelijk dat u niet aan uw zus zou hebben gevraagd wie haar zou hebben gecontacteerd om haar te informeren dat ze het lijk van uw vader zouden hebben gevonden. U zei verder dat het lijk van uw vader werd gevonden in de buurt van jullie woning, maar slechts na enig aandringen kon u min of meer situeren waar het lijk van uw vader zich dan wel bevond, met name op "enige stappen van de Praça de Sansala" (gehoorverslag, p. 14). Gezien het hier -wellicht- om een buitengerechtelijke moord zou gaan (u ontkende dat uw vader werd berecht, gehoorverslag, p. 4), werd u door het Commissariaat-generaal gevraagd waarom u (of andere familieleden) dan niet naar een advocaat of een mensenrechtenorganisatie (zoals Mãos Livres) zijn gestapt om deze moord aan te klagen (hetzelfde geldt voor de problemen in uw hoofde en deze van uw echtgenote). U gaf in dit verband erg ontwijkende antwoorden. Aanvankelijk zei u dat er geen enkele advocaat in Luanda is te vinden die een dergelijke zaak in handen wil nemen omdat het gaat om een zaak van de staatsveiligheid (gehoorverslag, p. 4). Wanneer u werd gevraagd hoe u weet dat er geen advocaat is die uw zaak ter harte wil nemen, antwoordde u -na enig aandringen- dat uw zussen een aantal pogingen hebben ondernomen om een advocaat te contacteren na de dood van uw vader (gehoorverslag, p. 4). U kon echter niet preciseren wie of welke advocaten uw zussen dan wel zouden hebben gecontacteerd (gehoorverslag, p. 4). Later tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, wanneer

u werd gevraagd of uw echtgenote geen advocaat heeft gecontacteerd om haar belangen te verdedigen, liet u eerder uitschijnen dat het om een financieel probleem ging en uw echtgenote geen geld had om een advocaat te betalen (gehoorverslag, p. 15). Hoe dan ook blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan het administratief dossier, dat onder meer Mãos Livres de burgers met raad en daad bijstaat als er mensenrechten worden geschonden. Naast (gratis) juridische hulp is er ook het alarm-netwerk waar Mãos Livres aan deelneemt. Als er bijvoorbeeld een journalist of een vertegenwoordiger van een belangenorganisatie zonder reden door de politie wordt opgepakt, komt dit netwerk in actie. Het is bijgevolg merkwaardig dat u en uw familie die omwille van uw politieke activiteiten problemen zouden hebben gekend, geen enkel beroep zouden hebben gedaan op deze (of een andere) organisatie voor enige hulp. Verder is het merkwaardig dat u wel het overlijden van uw vader als essentieel feit aanhaalt in uw asielaanvraag, maar u geen enkel document kan neerleggen ter staving van dit overlijden. U haalde als uitleg in dit verband aanvankelijk aan dat u zelf niet naar de begrafenis van uw vader heeft kunnen gaan omdat u ondergedoken zat (gehoorverslag, p. 5). Wanneer u vervolgens werd gevraagd of uw zussen of uw echtgenote geen overlijdensakte hadden kunnen gaan halen, zei u plots dat ze dit wellicht wel hebben gedaan, maar u snel bent moeten vertrekken en u ook geen contact meer met hen heeft (gehoorverslag, p. 5 en zie ook infra). Deze verklaringen zijn niet alleen weinig afdoende, maar evenmin aannemelijk. U verklaarde immers pas op 12 juli 2012 het land te hebben verlaten (gehoorverslag, p. 11), zodat er niet kan worden ingezien dat u onvoldoende tijd zou hebben gehad om (via uw zussen of uw echtgenote) een overlijdensakte van uw vader te gaan afhalen.

Met betrekking tot (de opvolging van) uw eigen problemen dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. Zo is het niet aannemelijk dat u de map met gegevens over het netwerk van het FLEC-FAC in Luanda zonder meer thuis zou hebben bewaard, omdat "u geen andere plek had om dit te bewaren" (gehoorverslag, p. 13) te meer omdat u verscheidene keren tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aanhaalde dat de activiteiten van het FLEC-FAC "clandestien" zijn (gehoorverslag, pp. 8 en 9). Het is overigens sowieso merkwaardig dat de identiteit van elk lid (u noemt dit "verklaringen") wordt bijgehouden, gezien dit, gelet op uw verklaring dat jullie "clandestien" werken, hoe dan ook een risico inhoudt. U stelde dat dit nodig is om te rechtvaardigen dat jullie leden hebben in jullie netwerk; dat iedere politieke beweging iets nodig heeft om zijn leden te identificeren en dat aan de hand van de verklaringen kan nagegaan worden wie de beweging heeft gesteund (gehoorverslag, p. 8), maar gezien jullie netwerk slechts tien leden telde (gehoorverslag, p. 8) is uw uitleg in dit verband niet aannemelijk. Bovendien is het erg merkwaardig dat u beweerde dat de politie de map met al de gegevens (van onder meer de leden) heeft meegenomen, maar u niet kan zeggen of één van deze leden bijgevolg werd gearresteerd (gehoorverslag, p. 15). U bleek zelfs geen poging te hebben ondernomen om deze leden te waarschuwen (gehoorverslag, p. 15). U zei dat u geen tijd had om hen te verwittigen en u zelf in gevaar was (gehoorverslag, p. 15), maar deze uitleg is niet afdoende om te verantwoorden dat u zelfs geen poolshoogte heeft genomen (eventueel via uw zussen of iemand anders) met betrekking tot hun situatie tijdens de periode dat u zat ondergedoken van 1 juni 2012 tot 12 juli 2012 (gehoorverslag, p. 12). U bleek evenmin uw afgevaardigde, F. M., te hebben gecontacteerd/gewaarschuwd die in juni 2012 (toen u zich nog in Luanda bevond) moest terugkeren uit de provincie Zaire (gehoorverslag, pp. 9, 10 en 15). U haalde als uitleg aan dat u niet over zijn telefoonnummer beschikte (gezien uw telefoon werd meegenomen) (gehoorverslag, pp. 10 en 15), maar er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat er andere manieren bestaan om (1) een nummer op te zoeken of (2) iemand te contacteren dan per telefoon (zie ook infra). Verder is het evenmin aannemelijk dat uw bureaus die het lijf van uw vader vonden, er in slaagden om uw zus op te bellen, gezien "iedereen haar kende" (gehoorverslag, p. 14), maar de politie u niet zou hebben gezocht in de woning van uw zus omdat ze niet wisten waar ze woonden (gehoorverslag, p. 14). Verder is het merkwaardig dat u stelde dat uw echtgenote naar Malange vluchtte (en zich bijgevolg onttrok aan haar meldingsplicht), terwijl u eerder verklaarde dat zij was vrijgelaten onder voorwaarden omdat zij niet uit Cabinda afkomstig bleek te zijn (gehoorverslag, pp. 13 en 15). Het is onduidelijk waarom uw echtgenote alsnog besloot om zich te onttrekken aan haar meldingsplicht en eerder verkoos om te vluchten en dit terwijl zij eerder in vrijheid was gesteld. Verder, en niet in het minst, kon u niet zeggen (1) wat de huidige situatie is van uw vrouw en kinderen; (2) of er een zaak tegen u hangende werd gemaakt voor de rechtbank; (3) of er een zaak hangende is tegen uw echtgenote en (4) of andere leden van het FLEC-FAC werden gearresteerd (gehoorverslag, p. 15). U zei dat u enkel over het telefoonnummer van uw zus beschikt, maar u nooit gehoor krijgt. Uw echtgenote zou geen telefoon hebben. Bovendien beschikt u over geen andere telefoonnummers (gezien uw telefoon werd meegenomen) (gehoorverslag, pp. 5, 10 en 15). Deze uitleg is echter niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en problemen (en deze van uw echtgenote en de andere leden van het FLEC-FAC uit uw netwerk). Er kan immers redelijkerwijze van u

worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten.

Bovendien bestaan er ernstige twijfels met betrekking tot uw verklaring lid te zijn van het FLEC-FAC. Uw verklaringen met betrekking tot de concrete activiteiten zijn te vaag om hier geloof aan te kunnen hechten. Zo beweerde u dat u ergens tussen 5 en 10 oktober 2006 toetredend lid werd van het FLEC-FAC en op 3 december 2011 de functie van coördinator tijdelijk overnam van F. M. (gehoorverslag, pp. 7 en 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat de functie van coördinator precies inhield, antwoordde u nogal vaag en algemeen dat dit een persoon is die coördineert en (vergaderingen) organiseert en de bijdragen ontvangt (gehoorverslag, p. 7). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om wat meer informatie over de taken van de coördinator te verstrekken, stelde u dat hij instaat voor alle taken van het netwerk (gehoorverslag, p. 7). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal naar de inhoud van deze taken wordt gepeild, zei u opnieuw het voorbereiden van vergaderingen, het ontvangen van de bijdragen en het controleren van de "verklaringen" van de leden (gehoorverslag, p. 7). Indien u werkelijk de functie van coördinator tijdelijk zou hebben uitgeoefend, kan er toch redelijkerwijze van u worden verwacht dat u daar wat omstandiger uitleg over zou kunnen geven. Het is verder merkwaardig dat u niet kan preciseren wie de voorganger van F. M. was en hoelang F. M. reeds afgevaardigde was voor FLEC-FAC in Luanda (gehoorverslag, p. 8). U kon evenmin zeggen hoe iemand afgevaardigde kan worden. U zei dat dit afhankelijk is van de intellectuele capaciteiten en de anciënniteit bij het netwerk. Vervolgens, wanneer door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om hieromtrent meer inlichtingen te verstrekken, zei u opnieuw dat het van verschillende factoren afhangt, van hoelang je reeds bij het netwerk bent, van je leiderscapaciteiten en van je sterke punten (gehoorverslag, p. 8). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of een afgevaardigde wordt verkozen of benoemd, zei u dit niet te weten, gezien u dit nog niet hebt meegemaakt. Het is niet aannemelijk dat u, die reeds sedert 2006 lid is van het FLEC-FAC, zich nog niet zou hebben geïnformeerd naar de concrete procedure om afgevaardigde te worden van het FLEC-FAC. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat er werd besproken tijdens de vergaderingen, haalde u vaagweg aan "de politieke en de militaire situatie. En de sociale situatie van de strijders. En over het volk van Cabinda". Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen wat meer informatie te verstrekken over de inhoud van de vergaderingen, zei u dat dit de essentie was en er wel nog andere zaken werden besproken. Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat u bedoelde met "nog andere zaken", zei u "veel zaken. Dat dit het belangrijkste is. De politieke en de militaire situatie in Cabinda" (gehoorverslag, p. 9). Gezien deze vergaderingen jullie enige activiteit waren in Luanda (gehoorverslag, p. 10), kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u daar toch meer concrete gegevens over zou kunnen verstrekken. Wanneer u bovendien werd gevraagd om enige concrete voorbeelden te geven over "de militaire situatie", zei u -alweer zeer algemeen- dat er veel mensenrechtenschendingen worden gedaan door de buitenlandse Angolese troepen en er veel vluchtelingen zijn in de DRC, evenals veel lijden. Wanneer er door het Commissariaat-generaal opnieuw naar concrete voorbeelden wordt gevraagd, haalde u een manifestatie in 2005 aan. Wanneer door het Commissariaat-generaal naar recente voorbeelden wordt gevraagd (of alleszins uit de periode dat u lid was sedert eind 2006), haalde u het voorbeeld aan van de aanval op het Togoleese voetbalteam in 2010, waarna er veel jongeren zouden zijn opgepakt. U kon zich echter geen andere voorbeelden herinneren om de "militaire situatie" die op de vergaderingen aan bod kwam te illustreren (gehoorverslag, p. 9). In dat opzicht is het overigens merkwaardig dat u niet eens kan zeggen over hoeveel strijders het FLEC-FAC in Cabinda nog zou beschikken (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u door het Commissariaat-generaal naar voorbeelden van recente aanvallen van het FAC in Cabinda wordt gevraagd (vermits u stelde dat deze nog altijd actief zijn in Cabinda), kon u geen andere voorbeelden aanhalen dan (opnieuw) de aanval op het Togoleese voetbalteam op 8 januari 2010 (maar wist u niet waar precies deze aanval plaatsvond) (gehoorverslag, pp. 6 en 12) en de aanval op een vrachtwagen van Sonangol op 28 februari 2011 (maar was u verder niet op de hoogte van de omstandigheden/gevolgen van deze aanval) (gehoorverslag, pp. 6 en 7). Nochtans meende u dat er nog andere aanvallen waren, maar meende u dat het te moeilijk is om te volgen gezien u nu hier bent (gehoorverslag, p. 7). Tot slot zei u dat er wel nog twee andere afgevaardigden waren in Luanda (buiten F. M.), maar kon u de namen van deze afgevaardigden niet zeggen, noch waar deze in Luanda actief waren (gehoorverslag, pp. 9 en 10). U haalde als verantwoording aan dat F. M. u deze informatie niet heeft meegedeeld, gezien jullie clandestien werken en pas mettertijd op de hoogte worden gebracht (gehoorverslag, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende, gezien F. M. het blijkbaar wel nodig vond om u op de hoogte te brengen van de naam van de

afgevaardigde in Cabinda, N. S. (gehoorverslag, p. 8), maar het blijkbaar niet nodig vond om u op de hoogte te brengen van de contactgegevens van de afgevaardigden in Luanda die u eventueel kon raadplegen en om hulp vragen tijdens de afwezigheid van M. Ook over de huidige politieke situatie van het FLEC bleef u erg op de oppervlakte. U zei dat er een moeilijke periode aan de gang is sedert 2009; er manipulatie is, verraad en afscheidingen en er een herstructurering is voorzien voor 2012, maar meer kon u er niet over zeggen, gezien "er te veel aan de hand was en het moeilijk is om daar volledig in te zijn" (gehoorverslag, p. 10). Uw vage en algemene verklaringen in dit verband doen in verdere mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten en engagement voor het FLEC-FAC.

Voorgaande bevindingen betreffen belangrijke aspecten van uw asielrelaas, met name de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, en meer in het bijzonder het overlijden van uw vader omwille van uw activiteiten en de problemen in uw hoofde, en uw lidmaatschap en activiteiten voor het FLEC-FAC. Bijgevolg kan op basis van uw verklaringen niet besloten worden tot het bestaan in uw hoofde van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Uit voorgaande vaststellingen blijkt duidelijk dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan de door u ingeroepen vervolgingsfeiten, noch aan uw lidmaatschap en activiteiten van het FLEC-FAC.

Bijgevolg maakt u geenszins aannemelijk dat in uwen hoofde een "gegronde vrees voor vervolging" zoals bepaald in de Conventie van Genève in aanmerking kan worden genomen, of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een "reëel risico op het lijden van ernstige schade" zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming zou lopen. U beroept zich voor uw verzoek om subsidiaire bescherming immers op dezelfde elementen als deze van uw asielrelaas. Gelet op de ongeloofwaardigheid ervan, kan u bijgevolg evenmin de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden toegekend.

De door u voorgelegde kopie van een Cédula Pessoal (afgeleverd in 1996) doet geen afbreuk aan voorgaande conclusies, gezien dit document enkel een aanwijzing kan zijn met betrekking tot uw geboortedatum en -plaats. Overigens is het merkwaardig dat op dit document wordt vermeld dat uw moeder afkomstig zou zijn van Cabinda, terwijl u beweerde dat zij van Maquela do Zombo (provincie Uige) afkomstig is (gehoorverslag, p. 5). Hoe dan ook betreft dit document slechts een kopie waar geen enkele bewijswaarde aan kan worden gehecht.

U bent niet in het bezit van enig ander document ter staving van uw identiteit en reisweg. De vaststelling dat u niet kan preciseren onder welke (volledige) naam u heeft gereisd, met welk visum u heeft gereisd; welke vliegtuigmaatschappij u heeft genomen en waar u een tussenlanding heeft gemaakt, houdt opnieuw een negatieve indicatie in van de geloofwaardigheid van uw asielrelaas.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 en 48/4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) en de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheidsbeginsel en de motiveringsverplichting, en artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991) aan evenals de schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet.

De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 1.64.298; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.358; RvS 10 oktober 2006, nr. 163.357; RvS 21 september 2005, nr. 149.149; RvS 21 september 2005, nr. 149.148). Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (RvS 21 maart 2007, nr. 169.217). Het middel kan in zoverre niet worden aangenomen. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

De Raad wijst erop dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel bij de asielzoeker zelf rust. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, *Internationaal publiekrecht in vogelvlucht*, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, *La protection internationale des réfugiés en Belgique*, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

De verzoekende partij vat haar betoog aan met de betwisting van de vaststellingen uit de bestreden beslissing inzake het overlijden en het stoffelijk overschot van verzoekers vader. Zo stelt zij dat verzoeker ondergedoken leefde bij zijn zus en hij niet zelf ter plaatse poolshoogte kon gaan nemen. Dat hij derhalve volledig afhankelijk was van de informatie van derden. Verzoeker zou duidelijke en concrete verklaringen afgelegd hebben omtrent de plaats waar men het stoffelijk overschot van zijn vader terugvond zoals ook blijkt uit het gehoorverslag (p. 14).

De Raad bevestigt de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing en is eveneens van oordeel dat het overlijden van verzoekers vader aangehaald werd als een essentieel element in het asielrelaas. De bestreden beslissing stelt terecht vast dat: “Met betrekking tot het overlijden van uw vader kunnen

volgende vaststellingen worden gemaakt. U beweerde dat uw vader op 1 juni 2012 werd gearresteerd en zijn lichaam op 21 juni 2012 werd gevonden (gehoorverslag, pp. 3, 12 en 13). U vermeldde dat het lichaam van uw vader door burens werd gevonden in de buurt van jullie woning (gehoorverslag, p. 14). Wanneer u door het Commissariaat-generaal werd gevraagd welke burens het lijk van uw vader dan wel vonden, wist u daar merkwaardig genoeg geen antwoord op te geven en stelde u dat uw zus met hen heeft gesproken (gehoorverslag, p. 14). Het is niet aannemelijk dat u niet aan uw zus zou hebben gevraagd wie haar zou hebben gecontacteerd om haar te informeren dat ze het lijk van uw vader zouden hebben gevonden. U zei verder dat het lijk van uw vader werd gevonden in de buurt van jullie woning, maar slechts na enig aandringen kon u min of meer situeren waar het lijk van uw vader zich dan wel bevond, met name op "enige stappen van de Praça de Sansala" (gehoorverslag, p. 14)."

De Raad meent dat verzoeker inderdaad verduidelijkt dat het stoffelijk overschot zich bevond op enkele straten/steegjes verwijderd van zijn huis, maar verdere informatie kon hij niet geven. Het feit dat hij geenszins aan zijn zus gevraagd zou hebben welke burens zijn vader vonden en naliel andere informatie in te winnen omtrent de omstandigheden van zijn dood, maakt een negatieve indicatie uit voor de aannemelijkheid van zijn asielrelaas. Bovendien wijst de Raad op de verplichting die op de kandidaat-vluchteling rust inzake de bewijslast (zie supra). Het is aan de verzoeker om zo duidelijk en volledig mogelijk zijn asielmotieven weer te geven, zeker wat de feiten betreffen die de kern van zijn asielrelaas raken.

Vervolgens betwist de verzoekende partij dat verzoeker ontwijkende antwoorden gaf omtrent de reden waarom verzoeker of zijn familie niet naar een advocaat of een mensenrechtenorganisatie gestapt zijn om de moord op verzoekers vader aan te vechten. De verzoekende partij werpt op dat er een onderscheid dient gemaakt te worden tussen het gegeven dat er een advocaat werd gezocht voor de moord en voor de echtgenote van verzoeker. Bovendien gaf verzoeker steeds aan dat zijn zussen zich hiermee bezig hielden, omdat hij ondergedoken leefde. Verzoeker bekwam deze informatie dus enkel op onrechtstreekse wijze.

De verzoekende partij benadrukt dat het zeer moeilijk en praktisch onmogelijk is om een advocaat te vinden in een zaak die de staatsveiligheid betreft. De verzoekende partij meent bovendien dat de informatie uit het administratief dossier (Algemeen Ambtsbericht Angola, juni 2008) stelt dat het recht op een eerlijk proces niet altijd wordt gerespecteerd en dat er een tekort is aan advocaten. Volgens de verzoekende partij wordt door de organisatie *Maos Livres* enkel bijstand verleend in civiel- en bestuursrechtelijke procedures voor de rechtbank.

De Raad is van oordeel dat verzoeker de vaststelling omtrent dit motief tracht te vergoelijken door te wijzen op zijn ondergedoken verblijf, en door aan te voeren dat verzoeker een onderscheid maakte tussen het zoeken van een advocaat voor zijn echtgenote en het zoeken van een advocaat met betrekking tot de moord op zijn vader. Deze beweringen nemen de volgende vaststellingen niet weg: "U gaf in dit verband erg ontwijkende antwoorden. Aanvankelijk zei u dat er geen enkele advocaat in Luanda is te vinden die een dergelijke zaak in handen wil nemen omdat het gaat om een zaak van de staatsveiligheid (gehoorverslag, p. 4). Wanneer u werd gevraagd hoe u weet dat er geen advocaat is die uw zaak ter harte wil nemen, antwoordde u - na enig aandringen - dat uw zussen een aantal pogingen hebben ondernomen om een advocaat te contacteren na de dood van uw vader (gehoorverslag, p. 4). U kon echter niet preciseren wie of welke advocaten uw zussen dan wel zouden hebben gecontacteerd (gehoorverslag, p. 4). Later tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal, wanneer u werd gevraagd of uw echtgenote geen advocaat heeft gecontacteerd om haar belangen te verdedigen, liet u eerder uitschijnen dat het om een financieel probleem ging en uw echtgenote geen geld had om een advocaat te betalen (gehoorverslag, p. 15)."

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

Met betrekking tot de stelling van de verzoekende partij omtrent het Algemeen Ambtsbericht, meent de Raad dat algemene informatie geenszins in staat is om verzoekers onaannemelijke verklaringen te herstellen. Bovendien moet de stelling van de verzoekende partij genuanceerd worden in die zin dat uit het administratief dossier blijkt dat de ngo *Maos Livres* zich inzet voor de vrijlating van onrechtmatig gedetineerden (Algemeen Ambtsbericht Angola, juni 2008, 49) en zich derhalve ook toelegt op het strafrecht.

Voorts meent de verzoekende partij dat verzoeker een zeer plausibele verklaring heeft aangaande het gebrek aan enige documenten omtrent het overlijden van zijn vader. De verzoekende partij verwijst naar p. 5 van het gehoorverslag.

De Raad stelt vast dat verzoeker tijdens het gehoor (p. 5) verklaarde dat *“Alles is nogal snel gebeurd, ik zat zelf ondergedoken, het was voor mij niet mogelijk om een akte te gaan halen”*. Wanneer hem gewezen wordt op het feit dat zijn vrouw of zussen enig document konden gaan halen, stelt verzoeker *“wellicht hebben ze dit wel gedaan, maar ik ben snel moeten vertrekken en sinds ik hier ben heb ik ook geen contact meer met hen”*.

De verwerende partij wijst er volgens de Raad terecht op dat het stoffelijk overschot van verzoekers vader op 21 juni 2012 werd gevonden en dat verzoeker zelf pas op 12 juli 2012 het land heeft verlaten (gehoorverslag p. 11 en 14). Verzoeker bezat dus voldoende tijd om via zijn zussen of echtgenote een document hieromtrent te bekomen. Van snel te moeten vertrekken was dus geen sprake. Daarenboven stelt de Raad vast dat hij ook in België naliet afdoende pogingen te ondernemen om een dergelijk stuk te bekomen. Deze vaststelling is een negatieve indicatie voor de gehele aannemelijkheid van verzoekers asielaanvraag.

Wat de opvolging van en verzoekers eigen problemen betreft stelt de verzoekende partij dat de commissaris-generaal in gebreke blijft aan te tonen waarom het onaannemelijk is dat een netwerk slechts uit tien leden zou bestaan. Dat de manier waarop verzoeker de gegevens bijhield getuigt van een grote voorzichtigheid ten opzichte van de opslag van gegevens op een computer. Volgens de verzoekende partij gaf verzoeker tevens gedetailleerde informatie hieromtrent. Hij wenste zijn familie niet meer risico's te laten nemen na de inval en de arrestatie van zijn vader en echtgenote. Daarom heeft verzoeker geen verdere stappen gezet om in contact te treden met de overige leden van het FLEC-FAC netwerk waarvan hij deel uitmaakte. Verzoeker zou ook niet meer over hun telefoonnummers beschikt hebben en dat het bekomen daarvan volstrekt tegen de realiteit en context van de omstandigheden in zou gaan.

Verder meent de verzoekende partij dat het helemaal niet merkwaardig is dat de woning van verzoekers zus niet werd doorzocht, omdat het feit dat iedereen verzoekers zus kende, totaal los moet gezien worden van het gegeven of de politie ook over dezelfde gegevens beschikt.

De bestreden beslissing zou ook niet aangeven waarin de tegenstrijdigheid zou bestaan inzake de vlucht van verzoekers vrouw na haar vrijlating onder voorwaarden.

Tot slot betwist de verzoekende partij dat verzoeker geen interesse had om contacten te leggen met zijn familie om te informeren naar de evolutie van de situatie. Verzoeker benadrukt dat dit absoluut niet lukt en dat zijn echtgenote ook niet over een gsm beschikt. Zelf zou hij ook niet langer beschikken over een gsm zodat hij de overige leden niet kan bereiken.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De bestreden beslissing stelde op pertinente wijze vast dat: *“Met betrekking tot (de opvolging van) uw eigen problemen dienen volgende vaststellingen te worden gemaakt. Zo is het niet aannemelijk dat u de map met gegevens over het netwerk van het FLEC-FAC in Luanda zonder meer thuis zou hebben bewaard, omdat “u geen andere plek had om dit te bewaren”(gehoorverslag, p. 13) te meer omdat u verscheidene keren tijdens het gehoor voor het Commissariaat-generaal aanhaalde dat de activiteiten van het FLEC-FAC “clandestien” zijn (gehoorverslag, pp. 8 en 9). Het is overigens sowieso merkwaardig dat de identiteit van elk lid (u noemt dit “verklaringen”) wordt bijgehouden, gezien dit, gelet op uw verklaring dat jullie “clandestien” werken, hoe dan ook een risico inhoudt. U stelde dat dit nodig is om te rechtvaardigen dat jullie leden hebben in jullie netwerk; dat iedere politieke beweging iets nodig heeft om zijn leden te identificeren en dat aan de hand van de verklaringen kan nagegaan worden wie de beweging heeft gesteund (gehoorverslag, p. 8), maar gezien jullie netwerk slechts tien leden telde (gehoorverslag, p. 8) is uw uitleg in dit verband niet aannemelijk. Bovendien is het erg merkwaardig dat u beweerde dat de politie de map met al de gegevens (van onder meer de leden) heeft meegenomen, maar u niet kan zeggen of één van deze leden bijgevolg werd gearresteerd (gehoorverslag, p. 15). U bleek zelfs geen poging te hebben ondernomen om deze leden te waarschuwen (gehoorverslag, p. 15). U zei dat u geen tijd had om hen te verwittigen en u zelf in gevaar was (gehoorverslag, p. 15), maar deze uitleg is niet afdoende om te verantwoorden dat u zelfs geen poolshoogte heeft genomen (eventueel via uw zussen of iemand anders) met betrekking tot hun situatie tijdens de periode dat u zat ondergedoken van 1 juni 2012 tot 12 juli 2012 (gehoorverslag, p. 12). U bleek evenmin uw*

afgevaardigde, F. M., te hebben gecontacteerd/gewaarschuwd die in juni 2012 (toen u zich nog in Luanda bevond) moest terugkeren uit de provincie Zaire (gehoorverslag, pp. 9, 10 en 15). U haalde als uitleg aan dat u niet over zijn telefoonnummer beschikte (gezien uw telefoon werd meegenomen) (gehoorverslag, pp. 10 en 15), maar er kan redelijkerwijze aangenomen worden dat er andere manieren bestaan om (1) een nummer op te zoeken of (2) iemand te contacteren dan per telefoon (zie ook infra). Verder is het evenmin aannemelijk dat uw burens die het lijk van uw vader vonden, er in slaagden om uw zus op te bellen, gezien "iedereen haar kende" (gehoorverslag, p. 14), maar de politie u niet zou hebben gezocht in de woning van uw zus omdat ze niet wisten waar ze woonden (gehoorverslag, p. 14). Verder is het merkwaardig dat u stelde dat uw echtgenote naar Malange vluchtte (en zich bijgevolg onttrok aan haar meldingsplicht), terwijl u eerder verklaarde dat zij was vrijgelaten onder voorwaarden omdat zij niet uit Cabinda afkomstig bleek te zijn (gehoorverslag, pp. 13 en 15). Het is onduidelijk waarom uw echtgenote alsnog besloot om zich te onttrekken aan haar meldingsplicht en eerder verkoos om te vluchten en dit terwijl zij eerder in vrijheid was gesteld. Verder, en niet in het minst, kon u niet zeggen (1) wat de huidige situatie is van uw vrouw en kinderen; (2) of er een zaak tegen u hangende werd gemaakt voor de rechtbank; (3) of er een zaak hangende is tegen uw echtgenote en (4) of andere leden van het FLEC-FAC werden gearresteerd (gehoorverslag, p. 15). U zei dat u enkel over het telefoonnummer van uw zus beschikt, maar u nooit gehoor krijgt. Uw echtgenote zou geen telefoon hebben. Bovendien beschikt u over geen andere telefoonnummers (gezien uw telefoon werd meegenomen) (gehoorverslag, pp. 5, 10 en 15). Deze uitleg is echter niet afdoende om te verrechtvaardigen dat u werkelijk niemand probeerde te contacteren om poolshoogte te nemen met betrekking tot uw situatie en problemen (en deze van uw echtgenote en de andere leden van het FLEC-FAC uit uw netwerk). Er kan immers redelijkerwijze van u worden verwacht dat u ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om contacten te hebben met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw persoonlijke problemen evolueren. Het feit dat u dit heeft nagelaten wijst op een gebrek aan interesse in uw situatie en doet afbreuk aan de ernst van de door u ingeroepen (actuele) vrees voor vervolging. Informatie over uw recente situatie en problemen is immers van primordiaal belang om de door u geschetste vrees correct te kunnen inschatten."

Inzake de vastgestelde tegenstrijdigheid betreffende verzoekers echtgenote, meent de Raad dat dit een overtollig motief is dat echter geen afbreuk doet aan de overige motieven van de bestreden beslissing.

Omtrent de opvolging van de situatie in het land van herkomst is de Raad van oordeel dat het voor een asielzoeker normaal is dat hij zoveel mogelijk moeite doet om van de algemene situatie in zijn land van herkomst op de hoogte te zijn, alsook, en in het bijzonder de evolutie van zijn persoonlijke problemen, omdat hij zijn relaas moet baseren op elementen uit zijn land van herkomst die bij hem een reële vrees voor vervolging doen ontstaan. De vaststelling dat het moeilijker is om vanuit het buitenland de ontwikkelingen te volgen in zijn zaak, doet geen afbreuk aan deze redelijke verwachting. Waar de verwerende partij meent dat verzoeker ook op andere manieren dan via gsm afdoende pogingen kon ondernemen om contact te zoeken met zijn land van herkomst, treedt de Raad haar bij.

Wat de door de verzoekende partij opgegeven reden is waarom de politie geen huiszoeking deed bij zijn zus, meent de Raad dat dit een losse bewering is waarvoor verzoeker nergens een aannemelijke verklaring geeft. Verzoekers argumentatie overtuigt op dit punt niet.

Hetzelfde geldt voor de vergelijking die de verzoekende partij maakt met een opslag van gegevens op een computer. De Raad ziet, zoals de verwerende partij terecht opmerkt in haar nota, niet in op welke manier en waarom het bewaren van een map met gevoelige informatie op een computer meer risico zou inhouden, dan het bewaren van dezelfde map in zijn eigen huis.

Ook betwist de verzoekende partij de twijfels omtrent het lidmaatschap van verzoeker bij het FLEC-FAC. Ze stelt dat verzoeker wel degelijk de taken en functie van coördinator kan toelichten. Ze stelt ook dat hij pas lid werd op het moment dat F. al afgevaardigde was zodat moeilijk van verzoeker verwacht kan worden dat hij ook informatie kan geven over diens voorganger en hoelang deze persoon afgevaardigde was. Uit het gehoorverslag (p. 8) zou blijken dat verzoeker uitgebreide en gedetailleerde informatie gaf en onomstotelijk kon antwoorden op de vragen. Verzoeker zou wel degelijk kunnen toelichten hebben wat de inhoud was van de vergaderingen.

Ook zou hij concrete mensenrechtenschendingen kunnen aanhalen, hij zou duidelijk geantwoord hebben op deze vraag door te stellen dat "Er zijn er zoveel, maar mijn hoofd staat er echt niet naar om er op te komen". Vervolgens werpt de verzoekende partij op dat het helemaal niet vreemd is dat verzoeker geen namen kon geven van een aantal afgevaardigden uit Luanda maar wel de naam kent van de contactpersoon in Cabinda. Verzoeker was immers voor deze informatie afhankelijk van F.

De Raad meent dat de verzoekende partij louter losse beweringen opwerpt en haar asielmotieven herhaalt. Het komt aan de verzoekende partij toe om de motieven van de bestreden beslissing met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen. Daar waar de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing herhaalt en ontkent kan de Raad afleiden dat zij het niet eens is met de bestreden beslissing, maar dit is geen weerlegging van deze motieven en ook geen dienstig verweer.

De Raad volgt de bestreden beslissing waar zij stelt dat: *“Bovendien bestaan er ernstige twijfels met betrekking tot uw verklaring lid te zijn van het FLEC-FAC. Uw verklaringen met betrekking tot de concrete activiteiten zijn te vaag om hier geloof aan te kunnen hechten. Zo beweerde u dat u ergens tussen 5 en 10 oktober 2006 toetredend lid werd van het FLEC-FAC en op 3 december 2011 de functie van coördinator tijdelijk overnam van F. M. (gehoorverslag, pp. 7 en 8). Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat de functie van coördinator precies inhield, antwoordde u nogal vaag en algemeen dat dit een persoon is die coördineert en (vergaderingen) organiseert en de bijdragen ontvangt (gehoorverslag, p. 7). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om wat meer informatie over de taken van de coördinator te verstrekken, stelde u dat hij instaat voor alle taken van het netwerk (gehoorverslag, p. 7). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal naar de inhoud van deze taken wordt gepeild, zei u opnieuw het voorbereiden van vergaderingen, het ontvangen van de bijdragen en het controleren van de “verklaringen” van de leden (gehoorverslag, p. 7). Indien u werkelijk de functie van coördinator tijdelijk zou hebben uitgeoefend, kan er toch redelijkerwijze van u worden verwacht dat u daar wat omstandiger uitleg over zou kunnen geven. Het is verder merkwaardig dat u niet kan preciseren wie de voorganger van F. M. was en hoelang F. M. reeds afgevaardigde was voor FLEC-FAC in Luanda (gehoorverslag, p. 8). U kon evenmin zeggen hoe iemand afgevaardigde kan worden. U zei dat dit afhankelijk is van de intellectuele capaciteiten en de anciënniteit bij het netwerk. Vervolgens, wanneer door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen om hieromtrent meer inlichtingen te verstrekken, zei u opnieuw dat het van verschillende factoren afhangt, van hoelang je reeds bij het netwerk bent, van je leiderscapaciteiten en van je sterke punten (gehoorverslag, p. 8). Wanneer vervolgens door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd of een afgevaardigde wordt verkozen of benoemd, zei u dit niet te weten, gezien u dit nog niet hebt meegemaakt. Het is niet aannemelijk dat u, die reeds sedert 2006 lid is van het FLEC-FAC, zich nog niet zou hebben geïnformeerd naar de concrete procedure om afgevaardigde te worden van het FLEC-FAC. Op de vraag van het Commissariaat-generaal wat er werd besproken tijdens de vergaderingen, haalde u vaagweg aan “de politieke en de militaire situatie. En de sociale situatie van de strijders. En over het volk van Cabinda”. Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt aangedrongen wat meer informatie te verstrekken over de inhoud van de vergaderingen, zei u dat dit de essentie was en er wel nog andere zaken werden besproken. Wanneer door het Commissariaat-generaal wordt gevraagd wat u bedoelde met “nog andere zaken”, zei u “veel zaken. Dat dit het belangrijkste is. De politieke en de militaire situatie in Cabinda” (gehoorverslag, p. 9). Gezien deze vergaderingen jullie enige activiteit waren in Luanda (gehoorverslag, p. 10), kan er redelijkerwijze worden verwacht dat u daar toch meer concrete gegevens over zou kunnen verstrekken. Wanneer u bovendien werd gevraagd om enige concrete voorbeelden te geven over “de militaire situatie”, zei u - alweer zeer algemeen- dat er veel mensenrechtenschendingen worden gedaan door de buitenlandse Angolese troepen en er veel vluchtelingen zijn in de DRC, evenals veel lijden. Wanneer er door het Commissariaat-generaal opnieuw naar concrete voorbeelden wordt gevraagd, haalde u een manifestatie in 2005 aan. Wanneer door het Commissariaat-generaal naar recente voorbeelden wordt gevraagd (of alleszins uit de periode dat u lid was sedert eind 2006), haalde u het voorbeeld aan van de aanval op het Togoleese voetbalteam in 2010, waarna er veel jongeren zouden zijn opgepakt. U kon zich echter geen andere voorbeelden herinneren om de “militaire situatie” die op de vergaderingen aan bod kwam te illustreren (gehoorverslag, p. 9). In dat opzicht is het overigens merkwaardig dat u niet eens kan zeggen over hoeveel strijders het FLEC-FAC in Cabinda nog zou beschikken (gehoorverslag, p. 9). Wanneer u door het Commissariaat-generaal naar voorbeelden van recente aanvallen van het FAC in Cabinda wordt gevraagd (vermits u stelde dat deze nog altijd actief zijn in Cabinda), kon u geen andere voorbeelden aanhalen dan (opnieuw) de aanval op het Togoleese voetbalteam op 8 januari 2010 (maar wist u niet waar precies deze aanval plaatsvond) (gehoorverslag, pp. 6 en 12) en de aanval op een vrachtwagen van Sonangol op 28 februari 2011 (maar was u verder niet op de hoogte van de omstandigheden/gevolgen van deze aanval) (gehoorverslag, pp. 6 en 7). Nochtans meende u dat er nog andere aanvallen waren, maar meende u dat het te moeilijk is om te volgen gezien u nu hier bent (gehoorverslag, p. 7). Tot slot zei u dat er wel nog twee andere afgevaardigden waren in Luanda (buiten F. M.), maar kon u de namen van deze afgevaardigden niet zeggen, noch waar deze in Luanda actief waren (gehoorverslag, pp. 9 en 10). U haalde als verantwoording aan dat F. M. u deze informatie niet heeft meegedeeld, gezien jullie clandestien werken en pas mettertijd op de hoogte worden gebracht (gehoorverslag, p. 9). Deze uitleg is niet afdoende, gezien F. M. het blijkbaar wel nodig vond om u op de hoogte te brengen van de naam van de afgevaardigde in Cabinda, N. S. (gehoorverslag, p. 8), maar het*

blijkbaar niet nodig vond om u op de hoogte te brengen van de contactgegevens van de afgevaardigden in Luanda die u eventueel kon raadplegen en om hulp vragen tijdens de afwezigheid van M. Ook over de huidige politieke situatie van het FLEC bleef u erg op de oppervlakte. U zei dat er een moeilijke periode aan de gang is sedert 2009; er manipulatie is, verraad en afscheidingen en er een herstructurering is voorzien voor 2012, maar meer kon u er niet over zeggen, gezien “er te veel aan de hand was en het moeilijk is om daar volledig in te zijn” (gehoorverslag, p. 10). Uw vage en algemene verklaringen in dit verband doen in verdere mate afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw activiteiten en engagement voor het FLEC-FAC.”

De Raad benadrukt volledigheidshalve dat verzoeker verklaarde geen kennis te hebben over de procedure om coördinator te worden. Bovendien is het gebrek aan kennis over de Luandese contactpersonen van het FLEC-FAC en de kennis van de naam van de contactpersoon in Cabinda zeer bevreemdend. Verzoeker slaagt er niet in dit te verduidelijken. Over de uitwisseling van de verslagen tussen de verschillende netwerken is verzoeker heel erg vaag net als over hetgeen besproken werd tijdens de vergaderingen (gehoorverslag p. 8-9).

Bovendien wijst de Raad erop dat van de verzoekende partij mag verwacht worden dat hij coherente, overtuigende en aannemelijke verklaringen aflegt. Van een asielzoeker wordt immers verwacht dat hij volledige medewerking verleent bij het onderzoek van een asielaanvraag (RvS, 140.264, 7 februari 2005; RvS, 139.311, 14 januari 2005; RvS, 132.743, 22 juni 2004). Waar de verzoekende partij verklaart dat “mijn hoofd er echt niet naar staat” meent de Raad dat hiermee geenszins aan deze verplichting voldaan wordt.

De Raad meent dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het Commissariaat-generaal moet niet bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn (RvS, nr. 165.484 van 4 december 2006).

De motivering moet als geheel worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vastgestelde tegenstrijdigheden en onwetendheden op grond waarvan de commissaris-generaal oordeelde dat de aannemelijkheid van het asielrelaas wordt ondermijnd (RvS 9 december 2005, nr. 138.319). De verklaringen van verzoeker overtuigen manifest niet.

Wat het voordeel van de twijfel betreft stelt artikel 57/7ter van de vreemdelingenwet : “De Commissaris-generaal kan, wanneer de asielzoeker een aantal van zijn verklaringen niet aantoon met stukken of andere bewijzen, de asielaanvraag geloofwaardig achten wanneer aan de volgende voorwaarden is voldaan: ... e) vast is komen te staan dat de verzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.”

De Raad meent dat de verzoekende partij niet in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

Wat het beoordelen van de authenticiteit en bewijskracht van het neergelegde stuk, kopie van een *Cedula Pessoal*, betreft wijst de Raad erop dat dit stuk een begin van bewijs van identiteit is, maar geen toegevoegde waarde biedt voor de door de verzoekende partij aangehaalde vervolgingselementen.

De verzoekende partij klaagt de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aan. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 december 2012 op het Commissariaat-generaal werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Portugees machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op de verslagen van dit gehoor. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van de verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld. De Raad stelt ook vast en dat er geen essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen.

Wanneer het naar voren gebracht asielrelaas niet aannemelijk is, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 48/3 van de vreemdelingenwet en artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève.

De bewering van de verzoekende partij als zou de bestreden beslissing niet vermelden welke de redenen zijn waarom de subsidiaire beschermingsstatus wordt geweigerd mist feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM dient het volgende te worden opgemerkt. Artikel 3 van het EVRM stemt inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). De verzoekende partij toont niet aan dat artikel 3 van het EVRM ruimer is dan artikel 48/4 van de vreemdelingenwet. Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen desbetreffend in dit arrest wordt gesteld. Ze laat daarenboven na om deze aangevoerde schending *in concreto* uiteen te zetten. Door te verwijzen naar de “*algemene veiligheidssituatie*” toont ze geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op lijden van ernstige schade aan zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Dit risico dient *in concreto* te worden aangetoond en de verzoekende partij blijft hier in gebreke.

Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal tekortschoot in zijn onderzoeksplicht omtrent het onderzoeken van de subsidiaire beschermingsstatus en artikel 3 van het EVRM, merkt de Raad op dat er bij de commissaris-generaal slechts sprake is van een onderzoeksplicht wanneer de asielzoeker voldaan heeft aan de op hem rustende medewerkingsplicht en er op dat moment nog onvoldoende informatie beschikbaar is om te kunnen komen tot de beslissing die krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet tot zijn bevoegdheid behoort. Aangezien op grond van het geheel van de vaststellingen rechtsgeldig kon worden besloten dat het relaas van verzoeker niet aannemelijk is, is dit *in casu* niet het geval.

De verzoekende partij heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. De verzoekende partij brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van ernstige bedreiging van het leven of de persoon van burgers als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen. Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, §1, 2° van de vreemdelingenwet.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd. De bestreden beslissing wordt beaamd en in zijn geheel overgenomen. De verzoekende partij kan niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet worden erkend en komt niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen april tweeduizend dertien door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,
toegevoegd rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

G. de MOFFARTS